

MIDDERNACHT
DUIVELSSCHOOL

Leesexemplaar

© 2023, Nico De Braeckelee en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp en vormgeving: KaaTigo

D/2023/0055/129
ISBN 978 94 6337 483 5
NUR 283
THEMA YFD

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

Nico De Braeckelee

MIDDERNACHT
DUIVELSSCHOOL

P E L C K M A N S

Leesexemplar

1

ZONSVERDUISTERING

Otis had net zoals zijn vrienden een eclipsbril op om zijn ogen te beschermen tegen de zon. Vanaf de speelplaats keken alle leraars en leerlingen vol verwondering omhoog alsof ze een ufo zagen landen. Het was geen buitenaards ruimteschip dat neerdaalde, maar een minstens even indrukwekkend schouwspel. De maan schoof stilaan voor de zon. Het leek alsof er een hap uit de zon was genomen. Die hap werd steeds groter.

Om 12.10 uur bedekte de maan de hele zonneschijf en werden de zonnestrallen volledig geblokkeerd. Alleen de lichtkrans om de zon was nog waar te nemen. Het werd heel donker op de speelplaats.

Directeur Vrancken verstoorde het indrukwekkende, haast plechtige moment. 'Prachtig toch, die

corona. Dat we dit mogen aanschouwen. Een totale zonsverduistering is heel zeldzaam en komt maar eens in de vierhonderd jaar voor.'

De gebeurtenis voelde zo groots aan dat Otis zich klein voelde. Nietig in een oneindig universum. Zelfs zijn beste vriend Thijs bracht geen woord uit, terwijl diens mond normaal geen seconde stil stond.

Pas nadat de maan stilaan wegschoof van de zon, begon het geroezemoes op de speelplaats weer aan te zwellen.

'Dit is het mooiste wat ik ooit heb gezien', zei Thijs. 'Maar ik heb er wel honger van gekregen.'

Geen wonder. Thijs kreeg overal honger van.

Om 13.04 uur was de zonsverduistering helemaal voorbij, maar tegen dan waren de meeste leerlingen al met andere dingen bezig: voetballen, telefoons checken, kletsen ...

Otis was zo onder de indruk dat hij als een van enigen bleef kijken tot de eclips helemaal voorbij was. En zelfs dan bleef hij nog enkele minuten door zijn eclipsbrilletje naar de zon turen.

Om kwart over één ging hij samen met Thijs en Lucas in de refter eten. De drie vrienden waren onafscheidelijk. Dikwijls kregen ze het gezelschap van Lieke. Zij was altijd goedgezind en hield ervan om

onnozel te doen. Ze bestempelde zichzelf als 'prettig gestoord' en een betere omschrijving was er eigenlijk niet. Ze trok zich van niets of niemand iets aan en deed waar ze zin in had.

Lucas keek om zich heen. 'Hebben jullie Lieke gezien?' Stiekem was hij een beetje verliefd op Lieke.

Otis nam een hap van zijn boterham met smeerkaas en schudde zijn hoofd. 'Nope. Nog even tijdens de zonsverduistering, maar daarna niet meer.'

'Jij hebt helemaal niemand opgemerkt daarstraks', zei Thijs. 'Jij leek helemaal weg van de wereld.'

'Het was dan ook supercool.'

De lege plaats naast hen werd dan toch ingenomen door Lieke. Dat moest zowat de eerste keer ooit zijn dat het meisje zo geruisloos was genaderd. Normaal kon je haar al van ver horen aankomen.

'Hey Lieke', zei Lucas opgewekt.

Lieke zei niets terug, maar knikte enkel even kort ter begroeting.

Otis, Lucas en Thijs fronsten verbaasd naar elkaar.

'Alles oké?' vroeg Thijs aan Lieke.

'Ja.'

Een kort antwoord, uitgesproken met een toonloze stem. Dat was niets voor Lieke.

Otis bekeek het meisje aandachtig. Normaal gingen haar mondhoeken altijd de hoogte in. De eeuwige glimlach op haar gezicht was voor het eerst weg. Haar groene ogen straalden altijd, maar nu keken ze dof, zonder enige uitdrukking, naar haar brooddoos. Ze opende de doos en begon met tegenzin op haar boterham te kauwen.

‘Heeft je moeder iets op je boterham gesmeerd dat je niet lust?’ probeerde Thijs haar met een grapje te ontdooien.

‘Nee. De choco is lekker’, zei ze toonloos.

Maar ze leek er allesbehalve van te genieten. Het leek eerder alsof ze gedwongen werd om haar boterham op te eten.

‘Zeker dat alles goed met je is? Voel je je ziek of zo?’ vroeg Lucas bezorgd.

Zonder Lucas aan te kijken, antwoordde ze: ‘Ik voel me best. Waarom?’

‘Anders ben je altijd zo ... zo vrolijk’, zei Lucas.

‘Iedereen heeft recht op een baaldag, toch?’

De drie vrienden keken elkaar bezorgd aan. Maar geen van hen durfde er nog iets over te zeggen uit angst dat Lieke weer licht vijandig zou reageren. Daarom begon Thijs te ratelen over de zonsverduistering en hoe schitterend die wel was geweest.

Lieke mengde zich op geen enkel moment in

het gesprek. Geen gekke uitlatingen, geen grapjes, niets.

Ook tijdens de les kwam de oude Lieke niet tevoorschijn. Anders was zij altijd diegene die de meest gekke vragen op de leraar afvuurde, niet om lastig te doen, maar gewoon omdat ze net iets anders naar de wereld keek dan anderen. Er werd dan ook dikwijls om haar opmerkingen gelachen, maar daar trok ze zich niets van aan. Stomme vragen bestonden volgens haar niet, en stomme antwoorden evenmin.

Hun leraar Penninck leek tijdens de les aardrijkskunde niet op te merken dat Lieke zich anders gedroeg. En ook de andere leerlingen niet. Maar Otis, Thijs en Lucas twijfelden er geen seconde aan: er was iets mis met hun vriendin.

Na school liepen de drie vrienden samen met Lieke richting de fietsenstalling.

'Kan ik je even spreken?' vroeg Lieke aan Lucas.

'Natuurlijk.'

'Niet hier. Ergens apart.'

'Euh ... oké.'

Op zich was dat al een heel vreemde vraag, want Lieke deelde altijd alles met iedereen. Otis vermoedde dat ze het probleem waar ze mee worstelde met Lucas wou bespreken. Misschien voelde

Lieke ook wel iets voor Lucas en deed ze daarom zo vreemd.

Otis dacht daar even over na. Nee, dat kon het niet zijn. Waarschijnlijk zou ze dan tijdens de muziekles op haar xylofoon plots een liefdesliedje voor Lucas beginnen te spelen en zingen. Dat zou wel iets voor haar zijn. Ze kende geen schaamte en volgde steevast haar gevoel.

Lieke liep samen met Lucas naar de toiletten. Otis was nieuwsgierig wat ze hem te vertellen had, maar reed toch samen met Thijs naar huis. Morgen zouden ze van hun vrienden wel vernemen wat er aan de hand was.

De hele avond bleef Otis aan Lieke denken. Het baarde hem zorgen dat ze zich zo anders had gedragen. Er leek iets ergs met haar aan de hand, ook al had ze dat niet toegegeven. Even speelde hij met het idee om naar Lucas te bellen, maar besliste om dat toch maar niet te doen. Morgen op school was er tijd genoeg om te praten.

Maar de volgende dag verliep heel anders dan Otis had kunnen vermoeden.

Leesexemplaar

2

ROBOTS?

Zoals elke dag kwam Thijs Otis thuis oppikken en reden ze samen naar school. Thijs ratelde aan een stuk door over de voetbalwedstrijd die hij op televisie had gezien. Het was een superspannende wedstrijd geweest die was geëindigd op 4-4.

Otis had de hele avond gelezen in een non-fictieboek over seriemoordenaars waardoor hij de wedstrijd had gemist, maar na het uitgebreide relaas van Thijs leek het alsof hij ze toch had gezien. In het boek stond onder andere informatie over Egbert Coens, een man die in het begin van de twintigste eeuw in de buurt mensen ontvoerde. Otis had nog nooit over de man gehoord en wilde Thijs erover vertellen, maar die hield niet op over zijn voetbalwedstrijd.